

Accademia del Piacere & Alqhai —Bach, Marais, Dieupart i Couperin

Estiu al Palau - Festival Bachcelona

Dimarts, 22 de juliol de 2025 – 20 h

Petit Palau

Amb la col·laboració de:

Compromís amb el medi ambient:

SUSTAINABLE LIFESTYLE

Amb la col·laboració de:

ASSOCIACIÓ
ORFEO
CATALÀ

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA

Membre de:

EUROPEAN
CONCERT HALL
ORGANISATION

Programa

Accademia del Piacere

Johanna Rose, *viola de gamba*

Rami Alqhai, *viola de gamba*

Javier Núñez, *clavecí*

Fahmi Alqhai, *viola de gamba i director*

Marin Marais (1656-1728)

Suite en Re menor (de *Peces per a una i dues violes*,
primer llibre)

Prelude
Allemande
Courante
Sarabande
Gavotte
Menuet
Gigue

Charles Dieupart (1667-1740)

Suite en Mi menor (núm. 4 de *Sis suites de clavecí*,
ambientades en concert)

Ouverture
Allemande
Courante
Sarabande
Gavotte
Menuet
Gigue

François Couperin (1668-1733)

Suite L'Imperiale (de *Les Nations*)

Sonade
Chaconne

Johann Sebastian Bach (1685-1750)
Obertura a la francesa, BWV 831

Ouverture
Courante
Gavotte I
Gavotte II
Passepied I
Passepied II
Sarabande
Bourrée I
Bourrée II
Gigue
Echo

Aquest concert té una durada de 80 minuts, sense pausa.
La durada del concert és aproximada.
#antiga

Palau de la Música Catalana

Yuja Wang & Mahler Chamber Orchestra /
Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera
& Simon Rattle / Cecilia Bartoli /
musicAeterna & Teodor Currentzis /
Víkingur Ólafsson / Staatskapelle Dresden
& Daniele Gatti / Anne-Sophie Mutter,
Yefim Bronfman & Pablo Ferrández /
Lang Lang / Sondra Radvanovksy / Sabine
Devieilhe & Jakub Józef Orliński / Sheku
& Isata Kanneh-Mason / Seong-Jin Cho
& London Symphony Orchestra / Janine
Jansen & Camerata Salzburg / András
Schiff / Budapest Festival Orchestra & Iván
Fischer / Orchestre des Champs Élysées &
Philippe Herreweghe i més de 200 concerts!

Temporada 2025–2026

Entrades i abonaments ja a la venda

Poema

Parla

Com a l'alzinar,
allí on el caçador
atrapa el llapí
amb la llacera,
així l'encalç del mot
que es desdiu del silenci.

L'alenda del món,
el tímid remoreig,
la lesura de no saber-se
al costat de les coses
quan es trenca el caos
i arriba el balbuceig.

Si algú no se'ns adreça,
en allò que *viu* i *és*,
com el coneixerem?

Compartir pa i taula
és estimar els noms,
la conversa, el so
fugaç d'un aleteig
rere el turó feréstec.

Perquè l'amor és una escolta.
I tot ressona i canta.

Som perquè algú
ha parlat.

Lluís Calvo

Del llibre *Talismà*.

Barcelona: LaBreu Edicions, 2017.

Palau Nit: *gastromodernisme*

Palau de la Música Catalana

Una experiència nocturna que combina
patrimoni, cultura i gastronomia

Comentari

És ben conegut que la música barroca alemanya es va amarar de la influència dels dos corrents musicals antagònics aleshores: l'italià i el francès. Especialment Johann Sebastian Bach va enriquir la tradició musical alemanya apresada a la seva pròpia família –una veritable nissaga de músics de molt alt nivell– amb la imitació d'aquells models estrangers, de manera que l'harmonia innovadora dels italians i l'estructura melòdica dels francesos, tradicional i complexa alhora, van passar a formar part del seu estil musical.

Per aconseguir-ho, Bach de jove va fer servir el vell mètode d'aprenentatge basat a copiar i versionar obres alienes. Se sap que així va anar amb *Concerts* de Vivaldi o Marcello, transcrits pel jove Bach per a teclat, però s'ha difós menys que l'*Ària en Fa major, BWV 587* per a orgue és una versió d'un dels moviments de la *Suite L'Imperiale* de François Couperin, que avui tindrem l'oportunitat d'escoltar; o que les bachianes *Suites angleses* van rebre aquest nom perquè havia pres com a model les de Charles Dieupart, resident a Londres, de qui les *Six suites de clavessin* (1701) van ser molt populars a tot Europa i copiades personalment per la mà de Johann Sebastian. En aquell moment la constel·lació de petites corts principesques que vertebrava l'actual Alemanya mirava amb admiració i enveja la fastuosa cort de Versalles, on Marin Marais situava la viola de gamba al seu moment històric de maduresa.

Quan Bach es decideix a publicar el 1735 el segon volum del seu *Clavier-Übung*, honor reservat a poquíssimes dels seus centenars d'obres, ja no és aquell aprenent frisós d'absorbir influències alienes, sinó un mestre de cinquanta anys conscient de la seva posició que vol deixar a la posteritat models de composició. És per això que la publicació consisteix en dos exemples suprems d'aquests estils diametralment oposats, l'italià i el francès. Naturalment, en el primer cas l'obra consisteix en un concert, el famós *Concert italià*, ja *pretranscrit* al clave de dos teclats. Però nosaltres avui escoltarem la segona d'aquestes composicions, que naturalment és una suite, l'*Ouvertiirenach Französischer Art*, BWV 831. La relativa popularitat de què gaudeix avui dia, més aviat minsa, resulta clarament injusta per a una obra meravellosa. Bach hi segueix fil per randa la seqüència tradicional d'aquesta forma musical: un primer moviment solemne que emmarca una fuga ràpida (o sigui l'obertura pròpiament), seguit (*suite*) d'una seqüència de danses més alguna peça característica; i omple aquest motlle segons els millors cànons francesos. Però deixa molt enrere els seus models, en bellesa melòdica, densitat harmònica, subtileza ornamental, interès rítmic i fins i tot en la tragicòmica ironia de l'*eco*, estrany i emocionant, amb què tanca l'obra.

Juan Ramón Lara

Biografies

Accademia del Piacere

La valentia innovadora dels seus projectes, juntament amb una forta personalitat artística del seu director han convertit l'Accademia del Piacere en el grup d'avantguarda de la música antiga espanyola i un dels capdavaners a Europa, gràcies a la seva concepció de la música històrica com una entitat viva, plena d'emocions, que els seus músics interioritzen com a pròpies i que transmeten al públic.

En els seus enregistraments per a Alqhai & Alqhai i Glossa, l'Accademia del Piacere ha revelat nous matisos en repertoris fonamentals de la música històrica, com el Seicento italià, la música espanyola del Renaixement –*Rediscovering Spain*– o l'escènica del Barroc hispànic –*Cantar de amor*, dedicat a Juan Hidalgo–, que li han reportat reconeixements com ara el Choc de Classica (França) o Prelude Award (Països Baixos). L'Accademia i Alqhai sorprenen, a més, en visitar territoris artístics aliens a l'historicisme, com han fet a *Las idas y las vueltas*, al costat del *cantaor* flamenc Arcángel, que va ser Giraldillo 2012 a la millor música de la Biennal de Flamenc de Sevilla.

Ha actuat als escenaris més prestigiosos de la música clàssica europea i mundial, com la Konzerthaus de Berlín i de Viena, Philharmonie de Colònia, Fundação Gulbenkian de Lisboa, Auditorio Nacional de Madrid i en moltes altres sales d'Holanda, Mèxic, Colòmbia, França, els Estats Units, el Japó, Bèlgica, Alemanya, Suïssa, Espanya... Els seus concerts són habitualment emesos en directe per la xarxa d'emissores de la Unió Europea de Radiodifusió (UER) i ha aparegut en múltiples emissions televisives.

Fahmi Alqhai, viola de gamba i director

La carrera de Fahmi Alqhai es caracteritza des dels inicis per la ruptura dels límits tècnics i artístics imposats al seu instrument, la viola de gamba. Des del seu propi origen multicultural i una personalitat musical tan forta com inquieta, Alqhai ha dut la viola de gamba “a un terreny nou d’un potencial joiós”, segons la revista «Gramophone».

Espanyol però fill de mare palestina i pare sirianà, la seva trajectòria musical parteix del més rigorós historicisme musical per fer volar, des d’aquí, la viola de gamba vers nous terrenys de virtuosisme i creativitat. Recuperant la figura del músic compositor, la seva versatilitat el porta a alternar la recerca de músiques del passat amb la col·laboració amb artistes d’altres estils, des del jazz al flamenc.

Després de créixer entre Sevilla i la ciutat siriana de Homs i amb uns inicis musicals autodidàctics en el rock, Fahmi Alqhai coneix a fons l’ortodòxia de l’historicisme musical gràcies a llargs anys d’estudi amb Vittorio Ghielmi i Ventura Rico, i concerts al costat d’artistes de la categoria de Jordi Savall, alhora que es llicenciava brillantment en odontologia. Fundà ben aviat el seu propi conjunt, l’Accademia del Piacere, amb el qual ofereix la seva visió particular del Seicento italià –el seu primer CD, *La lacrime di Eros*, fou distingit amb el premi Prelude Classical Music 2009– i el gran repertori francès per a viola de gamba –*Les violes du Ciel et de l’Enfer* va ser nominat als International Classical Music Awards 2011. Des d’aleshores alterna l’historicisme amb la creació i el mestissatge amb altres mons musicals: el 2012 la Biennal de Sevilla, potser el festival flamenc més important del món li atorgà el Giraldillo a la millor música per *Les idas y las vueltas*, una aventura musical al costat del *cantaor* Arcángel, que des d’aleshores ha portat a la Konzerthaus de Viena i de Berlín, Elbphilharmonie d’Hamburg, Philharmonie de Colònia, Fundação Gulbenkian de Lisboa, Auditorio Nacional de Madrid i a moltes altres sales d’Europa, l’Àsia i Amèrica.

Entre els seus enregistraments posteriors destaquen *Rediscovering Spain*, dedicat a la música del Segle d'Or, que va rebre el Choc de Classica a França, va ser CD del mes de «Toccata» a Alemanya i recentment interpretat a la Philharmonie de Berlín; *Diálogos*, amb la cantora Rocío Márquez, premi Giraldillo 2016 a la innovació en la Biennal de Flamenc de Sevilla; *The Bach album*, amb viola de gamba *a solo*, Premi del Públic GEMA a la millor producció discogràfica 2016, Melómano de Oro i disc excepcional de la revista «Scherzo»; i *Muera Cupido*, amb la soprano Núria Rial, que va rebre el premi Opus Klassik a Alemanya com a millor recital d'òpera 2020. El seu darrer àlbum, *Colombina*, recupera el manuscrit sevillà del segle XV del mateix nom, gràcies a una Beca Leonardo de la Fundación BBVA.

Fahmi Alqhai ha rebut la Medalla de la Ciudad de Sevilla, del Festival de Música Antiga de la qual, el més important d'Espanya, és director des del 2009.

Connecta't a Palau Digital!

Concerts i continguts divulgatius
exclusius disponibles gratuïtament
a palaudigital.cat

Veure ara

També et pot interessar...

La Casa dels Cants

Diumenge, 12.10.25 – 17 h

Petit Palau

—*Judici a Gesualdo*

Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana

Marco Mezquida, piano

Actors per determinar

Xavier Puig, director

Obres de Gesualdo i M. Mezquida

Preu: 38 euros

Mecenes d'Honor

Mecenes Protectors

Mecenes col·laboradors

Mitjans Col·laboradors

Col·laboradors

Armand Basi – Ascensors Jordà – Bagués-Marsiera Joiers – Balot Restauració – Caixa Enginyers – Calaf Grup – CECOT – Colonial – Fundació Antiques Caixes Catalanes – BBVA – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Gómez-Acebo & Pombo – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – Illy – Quadis – Saba Infraestructures, S.A. – Saret de Vuyst Travel – Scasi Soluciones de Impresión S.L. – Soler Cabot – Veolia Serveis Catalunya

Benefactors d'Honor

Mariona Carulla Font – M. Dolors i Francesc – Pere Grau Vacarissas – María José Lavin Guitart – Marta Mora Raurich – M^a. del Carmen Pous Guardia – Daniela Turco – Joaquim Uriach i Torelló – Manel Vallet Garriga

Benefactors Principals

Elvira Abril – Eulàlia Alari Ballart – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Professor Rafael I. Barraquer Compte – Núria Basi Moré – Francesc Xavier Carbonell Castellón – Lluís Carulla Font – Joaquim

Coello Brufau – Josep Colomer Viure – Josep Daniel i Lluïsa Fornos – Isabel Esteve Cruella – Casimiro Gracia
Abian – Jordi Gual i Solé – Ramón Poch Segura – Juan Eusebio Pujol Chimeno – Juan Manuel Soler Pujol – Joan
Uriach Marsal

Benefactors

Maria Victoria de Alós Martín – Mahala Alzamora Figueras-Dotti – Zacaries Benamiar – Gemma Borràs i Llorens
– Jordi Capdevila i Pons – David Carrasco Chiva – Oriol Coll – Rolando Correa – Elvira Gaspar Farreras – Pablo
Giménez-Salinas Framis – Maite González Rodríguez – Irene Hidalgo de Vizcarrondo – Pepita Izquierdo Giralt –
Immaculada Juncosa – Joan Oller i Cuartero – Rafael Pous Andrés – Inés Pujol Agenjo – Pepe Pujol Agenjo – Toni
Pujol Agenjo – Carla Sanfeliu – Josep Ll. Sanfeliu – Marc Sanfeliu – Elina Selin – Jordi Simó Sanahuja – M. Dolors
Sobrequés i Callicó – Salvador Viñas Amat

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

